

JAK VZNIKLA JEDNA POHÁDKA

Pondělí, 31. října 2023

Karkulka se vlastně jmenovala Karolína, ale když si soused vjímlí, že se jí - "zapaluják - lůžka", přemýšlel ji na ÁO Karkulku. Karkulce se nejvíce líbil myslivecký mládenec Jaromír a neustále přemýšlel, jak to udělat, aby ho 'jako náhodou' potkala. Nabídl se tedy mamince, že navštíví - babičku, co bydlí za lesem, a donese něco na kájit. Ale máma ji cestu přerušila, když začala, když les je plný trampů a to jsou hrozní nadřenci: "Chceš být cestou k babičce desetkrát znásilněná?" To Karkulka nechtěla, chtěla si nechat věnování pro Jaromíra a navštívit ti trampci byli jeden špinavý - nešťák druhý.

"Pojedeš odpoledne autobusem kolem lesa, ze zastávky za lesem je to k babičce u jen kousek," nabídla maminka. Karkulka přesto smutně koukala k lesu, kde mezi hordami trampů někde chodí i milovaný Jaromír.

A jak tak má - na stanici, najednou se z křoví vedle pole ozval hlas: "Ahoj Karkulko!"

Divně, skřivá a hluvě hlas, který Karkulku vylekal. Ale když se vrátil do zahrady za stodolou to bylo pár kroků a tak neutekla.

"Kdo jsi?" zeptala se. "A proč nevyjdeš ven z toho křoví?"

"Nechci tě polekat", ozvalo se.

"Aha, tak polekat máš nechceš a tak na mě bafneš z křoví?" nařekala se Karkulka. "Když jsi nejsem člověk", zaskřivěla odpověď.

"Nejsi člověk? To jsi nějaký E.T.?"

"Nevím, co je to, ale já jsem zvíře."

"Sebekritecký tramp?" zasmála se Karkulka.

"Ne, já jsem vlk" - a ušklíbl se na cestě. Karkulka zapomněla, že má za sebou vrátka do bezpečí - zahrady, zapomněla, že má nohy a vlastní - vláti, stála jak zkamenělá.

"No nazdar", vypadlo z ní, což vlk pochopil jako pozdrav, pokýval hlavou a odpověděl: "Nazdar". Karkulka se zasmála a hned se toho směchu lekla: "já se směju a to budu za chvíli seřvaná".

Ani si neuvědomila, že to křivě nahlas.

"Neboj se, neseřve tě", ujistil ji vlk a pokračoval: "kdybych tě chtěl sníst, nebudu se s tím párat, a skočil bych na tebe z křoví - bez násilí, protože mluvíš, proč bych tě varoval" snažil se vlk logicky argumentovat vystrašeně Karkulce.

"Říď bys si s Tebou povídal, ale spáchejme."

"Kam? Proč? Co se děje?"

"K babičce. Musíš za mě - hned, odpoledne by mohlo být pozdě. Přijď rychle přeruš les a budeš u mě - za chvíli."

"Ale co ti trampci?" bránila se Karkulka.

"To nech na mĚ."

Karkulka tedy pĚstala vĚihat a bĚĚla k lesu. KdyĚ ji doĚjel dech, aspoĚ rychle Ějla, ale spĚchala, co mohla nejvĚce. Najednou na lesnĚ cestĚ stĚjli tĚmĚ trampĚci a nevĚmili svĚm oĚm, jakĚj koĚka se jim dostala do rukou.

PrvnĚ vĚjak utekl, jak zaslechl z kĚovĚ u cesty vlĚ vĚtĚ, druzĚ dva zdrhli, kdyĚ Vlk z podrostu vystrĚil hlavu.

Takhle Vlk pomohl Karkulce jeĚtĚ dvakrĚtĚ, na poslednĚ partu musel dokonce zavrĚet a naznaĚit Ětok. NejdĚv si totiĚ mysleli, Ěe se Vlk lekne vytasenĚch dĚk, ale pak o to rychleji zdrhali pryĚ.

Karkulka se mezitĚm bezpeĚnĚ dostala pĚs les k babiĚinĚ chaloupce.

OtevĚla dveĚe a vidĚ, Ěe babiĚka leĚ v posteli a nad nĚ stojĚ mysliveckĚ mlĚdenec JaromĚr.

"MĚj bĚmĚicho plnĚ kamenĚ", prozradil vlk obĚma mladĚm lidem pĚmĚinu babiĚinĚch bolestĚ.

"VĚm to, protoĚe omylem natrhala borĚvky v ĚĚsti lesa, kterou si hlĚdĚj Baba Jaga a kdyĚ je snĚdla, oĚarovanĚ borĚvky se zmĚnily v kameny."

A tak se vĚjichni pustili do zachraĚovĚjnĚ babiĚky. JaromĚr pouĚil svĚj loveckĚ nĚĚ, ĚmĚk ĚmĚk, Karkulka babiĚce kameny z bĚmĚcha vyndĚjvala, a Vlk mezitĚm zĚral babiĚce hypnoticky do oĚĚ, aby necĚtila ĚĚdnou bolest.

KdyĚ byly vĚjechny kameny venku, Karkulka babiĚce bĚmĚicho zaĚjila; naĚtĚstĚ vĚdĚla, kde mĚj babiĚka uloĚenĚ ĚjicĚ potĚeby.

A protoĚe, kdyĚ pozdĚji tuto pĚmĚ-hodu JaromĚr a Karkulka vyprĚjvali svĚm dĚtem, a ty zase svĚm dĚtem, tak to postupem Ěasu ĚplnĚ popletli, a udĚlali z toho pĚmĚ-bĚhu PohĚdku o zlĚm vlkovi, kterĚ seĚral babiĚku i Karkulku.

To se holt stĚjvĚjĚ!

Milena
NovĚkovĚj